

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 671/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. D., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na domovú slobodu podľa čl. 21 ods. 1 a 2, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom Okresného súdu Zvolen na domovú prehliadku č. k. OS ZV-V-11/09, 0 Tp 182/09 zo 14. mája 2009, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 71/2012 z 28. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2013 doručená sťažnosť P. D. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému

súdu 17. októbra 2013 vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 71/2012 z 28. novembra 2012 a základného práva na domovú slobodu podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy príkazom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) na domovú prehliadku č. k. OS ZV-V-11/09, 0 Tp 182/09 zo 14. mája 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012 právoplatne uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Právoplatný rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré najvyšší súd podľa ustanovenia § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol uznesením sp. zn. 1 Tdo 71/2012 z 28. novembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj porušenie základného práva zaručeného čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy označeným príkazom okresného súdu na domovú prehliadku.

Sťažovateľ prezentované námietky opiera o túto argumentáciu:

„Nezákonnosť dôkazu

Trestné konanie v predmetnej veci prebehlo na základe dôkazu získaného nezákonným spôsobom.

Konkrétne ide o dôkazy zabezpečené na základe príkazu na domovú prehliadku vydaného Okresným súdom Zvolen pod č. k. OS ZV-V-11/09, 0Tp 182/09 dňa 14. 5. 2009, ktorých nezákonnosť vyplýva z nasledujúcich dvoch skutočností:

1. Absencia zákonnej požiadavky na nebezpečenstvo z omeškania, neodkladnosť a neopakovateľnosť úkonu.

2. Absencia dostatočného odôvodnenia príkazu.

1. Nebezpečenstvo z omeškania, neodkladnosť a neopakovateľnosť úkonu trestného konania

Podľa § 199 ods. 1, tretia veta Tr. por., ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že v danom prípade bol podnet na podanie návrhu prokurátora na vykonanie domovej prehliadky prokurátorovi políciou doručený dňa 12. 5. 2009, čo vyplýva z odôvodnenia návrhu prokurátora zo dňa 12. 5. 2009.

Návrh vypracoval prokurátor dňa 12. 5. 2009, príkaz sudca pre prípravné konanie vydal dňa 14. 5. 2009 a prehliadka sa vykonala dňa 18. 5. 2009.

To, že v danom prípade nehrozilo omeškanie a ani nešlo o neodkladnosť vykonania úkonu, vyplýva aj zo samotného návrhu prokurátora na vydanie príkazu zo dňa 12. 5. 2009, v ktorom sám prokurátor navrhuje domovú prehliadku vykonať v období od 13. 5. 2009 do 13. 6. 2009.

Za týchto okolností je vylúčené začínať trestné stíhanie vykonaním domovej prehliadky, zákon vyžaduje uznesenie podľa § 199 ods. 1, druhá veta Tr. por., čo sa nestalo, nebezpečenstvo z omeškania nehrozilo a na začatie trestného stíhania sa použili poznatky z domovej prehliadky.

Za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (R 38/2003).

Súdna prax Najvyššie súdu SR je jednoznačná aj v otázke použiteľnosti dôkazov, ktoré boli zabezpečené alebo vychádzali z nezákonného dôkazu (rozsudok NS SR 5 Tdo 47/2010, rozsudok NS SR 2 Tdo 37/2011 a celý rad ďalších).

V tejto súvislosti poukazujem napr. na rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS 3369/10 a jeho odôvodnenie, ktoré sa dá aplikovať aj na daný prípad, pretože vychádza z ústavných práv, ktoré sú rovnaké ako v Slovenskej republike.

Podotýkam, že Ústavný súd Českej republiky vydal celý rad obdobných rozhodnutí, súdna prax je vo vzťahu k predmetnej otázke v Českej republike ustálená, rozhodnutia sú dostupné na webovej stránke Ústavného súdu Českej republiky.

2. Odôvodnenie príkazu na domovú prehliadku

Požiadavka odôvodnenia príkazu na domovú prehliadku úzko súvisí aj s predchádzajúcim bodom tohto dovolania pretože pokiaľ by všeobecný súd dodržal zákon a chcel by odôvodniť prečo tu hrozí nebezpečenstvo z omeškania, musel by dospieť k záveru, že takýto dôvod tu neexistuje a príkaz by nevydal.

Z uvedeného vyplýva, že požiadavka zákonodarcu na odôvodnenie príkazu nie je len formálna, má za úlohu chrániť ústavné práva osôb a zabrániť neodôvodnenému zásahu do nich.

Príkaz na domovú prehliadku musí byť odôvodnený (§ 100 ods. 1 tretia veta Tr. por.).

Príkaz na domovú prehliadku musí obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 181 Tr. por., a s poukazom na § 181 ods. 2, § 182 a § 100 ods. 1 Tr. por., najmä odôvodnenie.

Podľa § 182 a § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení súd musí uviesť, o ktoré skutočnosti svoje rozhodnutie oprel, akými úvahami sa pri vydaní príkazu spravoval.

V príkaze Okresného súdu Zvolen na domovú prehliadku č. k. OS ZV-V-11/09, 0Tp 182/09 dňa 14. 5. 2009 neuviedol sudca pre prípravné konanie žiadnu skutočnosť a žiadny úkon, z ktorého by vyplývala dôvodnosť nariadenia takejto prehliadky, príkaz obsahuje v odôvodnení len citáciu ustanovenia § 99 Tr. por. a konštatovanie sudcu, že návrh prokurátora je dôvodný.

Zákon pritom vyžaduje odôvodnenie primerané odôvodneniu rozsudku (§ 182 Tr. por.).

Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania súhlasu/príkazu si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky odôvodňujúce zásah do práva na súkromie/domovú slobodu (I. ÚS 274/05 zo dňa 14. 6. 2006, č. k. I. ÚS 114/2012-42 zo dňa 13. 6. 2012).

Podporne poukazujem aj na rozhodnutie NS SR č. k. 1 Tdo V 3/2011 zo dňa 26. 10. 2011, najmä na jeho odôvodnenie na stranách 11 a 12.

Rozhodnutie NS SR vychádza z nálezu Ústavného súdu SR (išlo o nedostatky odôvodnenia pri nariadení odpočúvania telefónu), v rozhodnutí NS SR ide o nedostatky odôvodnenia príkazu na použitie agenta, jeho závery sa v celej šírke vzťahujú aj na daný prípad.

Ani v danom prípade nebol príkaz odôvodnený konkrétnymi skutkovými okolnosťami ani vzhľadom k podozreniu z trestnej činnosti a ani vzhľadom k úmyslu spáchať trestný čin, príkaz nevysvetľuje, na podklade akých okolností nastalo dôvodné podozrenie, že bol trestný čin spáchaný alebo má byť spáchaný, bez bližšieho popisu skutkových okolností nespĺňa príkaz požiadavku preskúmateľnosti, t. j. chýba relevantná konkrétne vysvetľujúca argumentácia, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky odôvodňujúce zásah do práva zaručeného ústavou (I. ÚS 274/2005 a NS SR 1 Tdo V 3/2011).

Práve odôvodnenie v súlade so zákonom by zabránilo situácii, ktorá reálne nastala v danom prípade, t. j. povinnosť odôvodniť rozhodnutie naozaj konkrétne by zabránila nariadeniu prehliadky za situácie predstierania nebezpečenstva z omeškania, ktoré v skutočnosti neexistovalo.

V tejto súvislosti poukazuje dovolateľ aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR I. ÚS 3369/10 a na jeho odôvodnenie, ktoré sa dá aplikovať aj na daný prípad, pretože vychádza z ústavných práv, ktoré sú rovnaké ako v Slovenskej republike.

Zavinenie k hodnote drogy

V mojej trestnej veci je záver o vine v rozhodnutiach všeobecných súdov postavený podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. výlučne na domnienkach súdu, ktoré nie sú podložené procesne vykonaným dokazovaním.

Úmysel predávať drogu po dávkach a navyiac v dávkach reálne nevyhotoviteľných a vychádzajúcich z obsahu THC, ktorý som nemohol ani len poznať, mi nebol v trestnom konaní žiadnym spôsobom dokázaný.

Zavinenie dovolateľa podľa § 16 a 18 Tr. zák. k predpokladu, že môžeme hodnotu drogy určiť vynásobením počtu dávok podľa KEÚ PZ s hodnotou dávky, ktorá je predávaná na čiernom trhu za určenú sumu podľa NPJ, keď nikto nedokázal ich zhodnosť, naopak samotná NPJ a KEÚ PZ ju potvrdiť nevedia, nie je dané.

Nemohol som poznať možnosť výroby takého počtu dávok, ako to určil KEÚ PZ, keď nedisponujem technologickým zariadením na určenie koncentrácie účinnej látky v droge.

Nemohol som drogy predávať po dávkach a práve v počte určenom v rozhodnutiach všeobecných súdov.

Nepoznal som a ani som nemohol poznať hodnotu drogy tak; ako bola určená v rozhodnutiach.

Predovšetkým poukazujem na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Tdo 32/2012 zo dňa 27. 11. 2012 a jeho právne závery, ktoré vychádzajú z obdobného prípadu ako je daná trestná vec a v dovolacom konaní sa s ňou zaoberal v prospech záverov namietaných aj mnou (rozsudok je prístupný na webovej stránke Najvyššieho súdu SR).

Je potrebné poukázať na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu, zaručeného podľa čl. 1 Ústavy SR, je aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného v tom, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

Odmietnutie dovolania

Minimálne s poukazom na vyššie uvedené judikatúru Ústavného súdu SR a na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Tdo 32/2012 zo dňa 27.11.2012 sa domnievam, že Najvyšší súd SR nemohol skonštatovať, že nie sú splnené dôvody dovolania a nemohol dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., ale mal sa ním zaoberať, a to aj v prípade, že by dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú preukázané (v takom prípade by rozhodol podľa § 392 Tr. por.).

Domnievam sa tiež, že postupom Najvyššieho súdu SR, keď odmietol moje dovolanie bez meritórneho zaoberania sa jeho dôvodmi (konštatovanie súdu, že dôvody dovolania nie

sú splnené a použitie § 382 písm. c/ Tr. por.) mi bola odňatá možnosť konať pred súdom (článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 71/2012 z 28. novembra 2012, ako aj základného práva na domovú slobodu podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy príkazom okresného súdu na domovú prehliadku č. k. OS ZV-V-11/09, 0 Tp 182/09 zo 14. mája 2009, predmetné rozhodnutia a príkaz zrušil a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 21 ods. 2 ústavy domová prehliadka je prípustná len v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na domovú slobodu podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy príkazom okresného súdu na domovú prehliadku č. k. OS ZV-V-11/09, 0 Tp 182/09 zo 14. mája 2009

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne prihliada na skutočnosť, že povinnosť zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, nie je zverená iba do jeho rúk, pretože túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania.

Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že platná právna úprava trestného konania umožňovala sťažovateľovi ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom preskúmania zákonnosti vykonanej domovej prehliadky, teda ochrany základného práva garantovaného čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy v ďalšom priebehu konania. Sťažovateľ mohol uplatniť v rámci práva na obhajobu argumentáciu týkajúcu sa otázky zákonnosti vykonanej domovej prehliadky (dodržanie procesného postupu súvisiaceho s realizáciou prehliadky, ako aj požiadavky dostatočnej odôvodnenosti vydaného príkazu) jednak v priebehu hlavného pojednávania, ako aj využitím opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) v trestnom konaní, čo aj sťažovateľ urobil.

Námietku porušenia základného práva zaručeného čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy vo vzťahu k vydanému príkazu na vykonanie domovej prehliadky č. k. OS ZV-V-11/09, 0 Tp 182/09 zo 14. mája 2009 teda ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 71/2012 z 28. novembra 2012

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uplatnených námietok sťažovateľa aj vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 5 To 6/2012 z 20. marca 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti formulované námietky v podstate predostiera v troch argumentačných rovinách.

V prvom rade vychádza z tvrdenia, že trestné konanie prebehlo na základe dôkazov získaných nezákonným spôsobom, kde sťažovateľ dôvodí nedostatkami súvisiacimi s vykonanou domovou prehliadkou. Podľa sťažovateľa bolo pri realizácii domovej prehliadky porušené ustanovenie § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré umožňuje začať trestné stíhanie vykonaním zaistovacieho úkonu len v prípade hrozby nebezpečenstva omeškania. Sťažovateľ zároveň dôvodí, že príkaz na domovú prehliadku nebol náležite odôvodnený, pretože podľa jeho názoru neobsahoval formuláciu takých skutočností, z ktorých by vyplývala dôvodnosť nariadenia domovej prehliadky.

V ďalšom bode sťažovateľ namieta, že rozhodnutie súdu o jeho vine bolo postavené len na domnienkach, ktoré neboli podložené procesne vykonanými dôkazmi. Sťažovateľ dôvodí nedostatkom preukázania subjektívnej stránky trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným, a síce úmyselného zavinenia ako obligatórneho znaku predmetnej skutkovej podstaty.

Napokon sťažovateľ porušenie svojich označených práv zo strany najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho odôvodňuje porušením princípu právnej istoty, keď podľa názoru sťažovateľa dovolací súd v jeho trestnej veci dospel k právnym záverom odlišným v porovnaní s iným dovolacím rozhodnutím vo veci analogickej s prípadom sťažovateľa, kde bolo rozhodnuté v prospech záverov, aké predložil sťažovateľ vo svojej veci.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Výklad textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle

konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Konajúce súdy argumentáciu sťažovateľa o nezákonnosti vykonanej domovej prehliadky neprijali. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd prezentoval relevantné ustanovenia Trestného poriadku týkajúce zaist'ovacieho inštitútu domovej prehliadky (§ 99 ods. 1, § 100 ods. 1 a 2, § 105 ods. 1 a 2 Trestného poriadku) a zastával názor, že prezentované ustanovenia boli rešpektované. Na tomto mieste zdôraznil, že realizácia domovej prehliadky sa opiera o náležitý titul, teda príkaz vydaný kompetentným subjektom – sudcom pre prípravné konanie; boli splnené zákonné podmienky na vykonanie tohto úkonu požadované ustanovením § 99 ods. 1 Trestného poriadku (v obydlí sa nachádza vec dôležitá pre trestné konanie), keď predmetný príkaz na vykonanie domovej prehliadky výslovne špecifikoval, že v nehnuteľnosti sťažovateľa by sa mali nachádzať *„omamné a psychotropné látky, jedy a prekurzory, zariadenia potrebné na výrobu omamných a psychotropných látok a vecí súvisiace s prechovávaním, predajom a výrobou omamných a psychotropných látok“*, čím bola splnená požiadavka na náležité odôvodnenie zásahu do domovej slobody sťažovateľa. Najvyšší súd ďalej konštatoval dodržanie jednotlivých ustanovení týkajúcich sa regulárneho priebehu predmetného úkonu, keď príkaz obsahoval označenie subjektu, resp. subjektov, ktoré mali prehliadku vykonať, a bola zabezpečená tak účasť sťažovateľa, ako aj nezúčastnenej osoby pri realizácii prehliadky. Konajúce súdy vylúčili možnosť porušenia požiadavky neodkladnosti vykonania domovej prehliadky, kde interpretujúc dotknuté ustanovenie Trestného poriadku (§ 100 ods. 2) zdôraznili, že prioritou pri spôsobe jej vykonania je rešpektovanie zásad kriminalistickej taktiky zaručujúcich úspešnosť úkonu, čo v niektorých prípadoch vylučuje možnosť okamžitého vykonania prehliadky bezprostredne po vydaní príkazu.

Ústavný súd je toho názoru, že záver konajúcich súdov o zákonnosti vykonanej domovej prehliadky sa opiera o logické a vyčerpávajúce odôvodnenie, ktoré pozostáva z komplexnej prezentácie relevantnej právnej úpravy a jej výkladu, ktorý kvalifikuje ústavný súd ako dostatočne podrobný a racionálny a zároveň nepopierajúci zmysel a podstatu právnej úpravy, na ktorú sa konajúce súdy odvolávajú.

Krajský súd vo svojom rozsudku k otázke preukázania subjektívnej stránky trestného činu, z ktorého spáchania bol sťažovateľ uznaný vinným, v kontexte námietky sťažovateľa konštatoval, že bolo objektívne preukázané, že sťažovateľ vedome „*zaistené množstvo omamnej látky poskytoval aj ďalším osobám*“, kde špecifikácia skutkového stavu týkajúca sa množstva distribuovanej drogy bola dostatočne podložená závermi kvalifikovaného znaleckého posudku. Ústavný súd je toho názoru, že takto prezentovaná argumentácia súdu o preukázaní naplnenia obligatórneho znaku subjektívnej stránky posudzovaného trestného činu nevykazuje znaky arbitrárnosti a plne zodpovedá základným pravidlám teórie trestného práva, podľa ktorých sa požiadavka úmyselného zavinenia viaže na základnú skutkovú podstatu, nie však na obzvlášť prirážajúce okolnosti vytvárajúce spolu so základnou skutkovú podstatu kvalifikovanú (ako je to v prípade sťažovateľa), kde sa na obzvlášť prirážajúcu okolnosť v podobe ťažšieho následku prihliada aj vtedy, ak ho páchatel' zavinil z nedbanlivosti, vyjmúc prípady, že zákon aj tu vyžaduje zavinenie úmyselné, čo však nebol prípad sťažovateľa (pozri § 18 Trestného poriadku).

Dovolací súd sťažovateľom predstreté námietky, ktorými sa snažil preukázať danosť dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, neprijal. Na základe interpretácie citovaného ustanovenia Trestného poriadku najvyšší súd argumentáciu sťažovateľa o tom, že „*Počas trestného konania nebol preukázaný jeho úmysel predávať drogu po dávkach tak, ako ich určila kriminalistická expertíza, pretože nedisponuje zariadením na určenie koncentrácie účinnej látky v droge a ani nepoznal hodnotu drogy tak, ako to bolo ustálené v rozsudku*“, kvalifikoval ako snahu o revíziu skutkových záverov, do ktorých nie je dovolací súd ako mimoriadna opravná inštancia oprávnený zasahovať. Najvyšší súd konštatoval, že ustálený skutkový stav popísaný v právoplatnom rozsudku poskytuje spoľahlivý podklad na naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným, na základe čoho danosť sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu najvyšší súd vylúčil.

Takto prezentované odôvodnenie, ktorým najvyšší súd spochybnil opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, považuje ústavný súd za zrozumiteľné, primerané, logické a predovšetkým nijako neodporujúce aplikovanej právnej úprave.

Vo vzťahu k poslednej námietke sťažovateľa o porušení princípu právnej istoty ústavný súd stručne konštatuje, že sťažovateľom prezentované rozhodnutie dovolacieho súdu vydané s časovým predstihom jediného dňa oproti vydaniu namietaného uznesenia najvyššieho súdu rozhodne nemožno kvalifikovať ako judikát v analogickej veci, na ktorý by bol konajúci súd povinný bezpodmienečne reflektovať.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia označených základných práv garantovaných ústavou a listinou a práva sťažovateľa garantovaného dohovorom príslušnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014